

POSTANOWIENIE

Dnia 7 listopada 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski

w sprawie **M.S.**

skazanego z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 94 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 i in. kk

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 7 listopada 2019 r.,

kasacji, wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 17 stycznia 2019 r., sygn. akt II AKa (...), wyroku Sądu Okręgowego w W.

z dnia 31 stycznia 2018 r., sygn. akt XII K (...),

p o s t a n o w i ł

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;

2. zwolnić skazanego od ponoszenia kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

M.S. został skazany wyrokiem Sądu Okręgowego w W. z dnia 31 stycznia 2018 r., sygn. akt XII K (...), za szereg czynów, wypełniających znamiona przestępstwa oszustwa, tj. art. 286 § 1 k.k., których dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, tj. w warunkach określonych w art. 64 § 1 k.k. Łącząc wymierzone wobec skazanego kary, Sąd Okręgowy w W. wymierzył mu karę łączną w wysokości 10 lat pozbawienia wolności oraz obowiązek naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonych.

Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 17 stycznia 2019 r., sygn. akt II AKa (...), po rozpoznaniu apelacji wniesionych przez obrońcę M.S. oraz prokuratora zmienił zaskarżony wyrok w stosunku do M.S. w ten sposób, że :

- w ramach czynu przypisanemu M.S. w pkt 7 wyroku, przyjął, że skazany, działając w opisanych tam okolicznościach, doprowadził J.H. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem własnym oraz mieniem B.B. i M.B. ;
- uchylił orzeczony w punkcie 8 obowiązek naprawienia szkody w kwocie 14.682,10 zł na rzecz spadkobierców M.B.;
- uchylił orzeczony w punkcie 15 obowiązek naprawienia przez oskarżonego M.S. szkody na rzecz W.K. ;
- podwyższył orzeczoną w punkcie 19 tytułem obowiązku naprawienia szkody kwotę od M.S. do wysokości 181.050 zł.

W pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymał zaś w mocy.

Rozstrzygnięcie to zaskarżyła w drodze kasacji obrońca skazanego, zarzucając wyrokowi obrazę przepisu art. 26 i 29 § 1 k.p.k. w zw. z art. 77 § 4 ustawy prawo o ustroju sądów powszechnych w zw. z art. 10, art. 45, art. 173, art. 178, art. 179 i art. 186 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej w zw. z art. 3 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa w zw. z art. 6 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności w zw. z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., poprzez udział w rozpoznawaniu apelacji w składzie Sądu Apelacyjnego w (...) Sędziego Sądu Rejonowego, delegowanego na mocy nieweryfikowalnej decyzji Ministra Sprawiedliwości – Prokuratora Generalnego do pełnienia funkcji w Sądzie Apelacyjnym w (...).

Podnosząc powyższy zarzut skarżąca wniosła o uchylenie orzeczenia Sądu Apelacyjnego oraz o przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania właściwemu sądowi.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy M.S. opiera się na zarzucie naruszenia przez Sąd II instancji szeregu przepisów prawa materialnego i procesowego, w efekcie czego doszło do ziszczenia bezwzględnej przesłanki odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. – a więc wadliwej obsady sądu. Argumentacja zaprezentowana we wniesionym środku odwoławczym nie pozwala na stwierdzenie zasadności kasacji.

Autorka skargi zasygnalizowała, że obecność w składzie orzekającym Sędziego Sądu Rejonowego, delegowanego do pełnienia obowiązków sędziego w Sądzie Apelacyjnym w (...) na podstawie decyzji Ministra Sprawiedliwości, spowodowała wadliwość wyroku wydanego przez tenże Sąd w stosunku do M.S.. Skarżąca zakwestionowała prawidłowość delegowania sędziego do sądu wyższego aż o dwa stopnie, a także krytycznie oceniła sam tryb delegowania sędziego przez przedstawiciela władzy wykonawczej, jakim jest Minister Sprawiedliwości, sugerując, że skutkuje to podległością służbową i godzi w niezawisłość sędziego – co jest niezgodne tak z prawem polskim, jak europejskim.

Uchylając się od oceny trafności zawartych w kasacji uwag *de lege lata* oraz kontekstu społecznego, w jakim funkcjonuje obecnie wymiar sprawiedliwości, trzeba zauważyć, że zgodnie z art. 523 § 1 k.p.k., skuteczną podstawą kasacji może być tylko rażące naruszenie prawa i to takie, które wywarło istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia.

Nie można uznać, iż w niniejszej sprawie doszło do jakiegokolwiek naruszenia obowiązujących przepisów, skoro art. 77 § 1 pkt 1 ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych wprost wyposaża Ministra Sprawiedliwości w kompetencję do delegowania sędziego za jego zgodą do pełnienia obowiązków sędziego lub czynności administracyjnych w innym sądzie równorzędnym lub niższym, a w szczególnie uzasadnionych przypadkach także w sądzie wyższym. Nie zostały przy tym wskazane żadne dodatkowe ograniczenia decyzji Ministra, odnoszące się do szczebli delegowania.

Skoro zaś nie doszło do naruszenia prawa, niemożliwe jest stwierdzenie, że nastąpiło ziszczenie którejkolwiek przesłanki kasacyjnej, co uzasadnia uznanie wniesionej kasacji za oczywiście bezzasadną.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.